Ч. 218. Четвер 13 жовтня (30 вересня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині до полудня.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеним оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінції:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краевий.

93 засіданє I сесиї IX періоду з дня 11-го жовтня 1910.

Вчера розпочало ся засіданє зараз по год. 11 перед полуднем.

П. Маршалок повідомив, що уділив 7-дневної відпустки ректорови ягайлоньского університету, як також, що пос. Менциньский просить о 14-дневну відпустку. Відтак повідомив п. Маршалок палату, що дорогова комісия вибрала другим заступником предсідателя пос. Урбаньского.

При петициях попирав пос. Вітос петицию з'їзду польских техників, а пос. Винничук петицию о субвенциї, внесені рускою захоронкою в Станиславові, тов. „Шкільна поміч“ і „Тов. руских жінок“ на дівочу бурсу в Станиславові.

Наглі внесеня зголосили: п. Беднарский о поміч для погорільців Маньової в новоторгскім повіті, пос. Козловский для погорільців в Майдані, п. Кшечунович для погорільців в Тенетниках, п. Стояловский для погорільців в Гринбові. Надто пос. Стояловский зголосив нагле внесене в справі шинкарских концесий в місцях відпустових, п. Кренжель о усунене деяких ветеринарийних заряджень в громадах несбнятих пошестию; п. Швед о запомогу для громади Пшикшова, навіщеної градом; п. Скварко в справі шинкарских концесий.

Звичайні внесеня зголосили: пос. Чеч з проектом закона, нормуючого оборот навозами і пашею, п. Бойко о заложене середної школи в Домброві, п. Левандовский в справі забудованя потока Лечіба.

По відчитаню інтерпеляций відповідав правительственний комісар п. Гродзіцкий на інтерпеляциї. Між иншими відповідав на інтерпеляцию п. Сандуляка в справі надужить начальника громади в Надвірній. Правительственний комісар заявив, що краевий Виділ перевів там люстрацию, але автономічні власти ще доси не віднесли ся до правительственних властий о завішене в урядованю начальника сеї громади. Супротив того правительственні власти не мали причини до інтеренциї.

На інтерпеляцию пос. Куровця в справі суду повітового в Красній (повіт Калуш) відповів комісар правительственний, що вправді міністерств в 1907 р. постановило отворене того суду, але річ проволікла ся з приводу недостачі відповідного будинку. З хвилею, коли дотичні переговори дадуть користний вислід, тоді правительство приступить до будови того суду.

На інтерпеляцию того самого посла в справі легковаженя рускої мови старостом в Долині відповів комісар, що се стало ся тілько в однім випадку, зрештою староство в зносинах в рускими товариствами уживає все рускої мови.

На інтерпеляциї пп. Левицкого в справі посесиї права польованя в Раківци, Куровця в справі надужить лісової управи в Лопіпці, А. Старуха, в справі лихого стану дороги балигородскої, Макуха в справі войскової реклямациї Марка Вольского відповів комісар, що урядові доходженя не доказали слушности піднесених закидів. Так само відповів комісар також на інтерпеляцию п. Куровця в справі повітової каси хорих в Калуши.

Перед приступленем до дневного порядку забрав слово п. Бойко і зложив іменем свого клюбу слідуючу заяву:

Стоячи на рівні з иншими сторонництвами на тім становищи, що виборча реформа повинна бути полагоджена ще в сій сесиї і що

ЯПАНЬСКІ ОПОВІДАНЯ.

(Дальше).

Похоронено єї в огороді в тіни дерев, які она так дуже любила. І покладено дзвінок в єї домовину. Над гробом поставлено хороший, родинним гербом прикрашений памятник, котрого „каймйо“ (посмертне імя) так звучало:

„Велика старша сестро, сьвітяча тіне будинку сливового цьвіту, перебуваюча в домі великого моря милосердія.... і т. д.“

Але коли минув рік по смерти жени, почали свояки і приятелі самурая напирати на него, аби знов оженив ся. „Ти ще молодий“ —говорили они — „не маєш дітий і єси единаком. Є обовязком самурая оженити ся. Коли бездітно помреш, хто буде тоді приносити дари предкам і памятати на них?“

Такими безнастанними представленями дав ся вкінци намовити, аби знов оженити ся. Молода жінка мала ледве сімнацять літ. І він побачив, що міг єї сердечно любити, помимо німого докору гробу в огороді.

2.

Нічо не заколочувало щастя молодого подружа, аж семого дня по вінчаню покликано мужа до цісарскої палати, де єго задержали службові обовязки цілу ніч. Вечером, коли не було мужа, почула жінка якийсь невияснений неспокій, пригноблене і страх. Не могла спати у воздусі чуло ся якусь тяжкість, духоту, немов би наближала ся буря.

Десь коло півночи почула на дворі в пітьмі звук дзвінка — дзвінка, який носять з собою буддийскі паломники і не могла собі пояснити, що такий паломник, о такій пізній порі, коли всі сплять, міг переходити дільницею самураїв. По хвили голос дзвінка наблизив ся, видко паломник підходив до дому, але чому від задної сторони, де не було дороги?... Нараз почали пси скавуліти і вити, але якось дивно і страшно. І єї обняла якась тревога, мов би мала злий сон.... Голос дзвінка ішов без сумніву з огорода.... Пробовала піднести ся, закликати служницю; але була мов спутана, не могла й пальцем рушити, голос завмер їй в груди.... Близше і все близше підходив голос дзвінка — і ах! як пси вили!... Відтак нараз, тихо мов тінь, всунула ся якась женщина до комнати — хоч всї двері були позамикані, — женщина в похороннїй одежи і держала в руці дзвінок. Розпущене волосе спливало по єї лици, дивила ся своїми порожними ямами очними і сказала глухим, гробовим голосом:

— Не в тім домі твоє місце! Я ще панию тут.... Мусиш відійти, сейчас відійти і не сьмієш зрадити причини твого відходу. Коли скажеш єму, розірву тебе на кусні.

По тих словах привид щез. Молода женщина зімліла і лежала без памяти аж до рана.

Але коли появило ся веселе поранне сьвітло, сумнівала ся о правді того, що бачила і чула. Однако нічний страх ще єї пригнїтав і она не сьміла ні мужеви ні нікому иншому сказати о страшним нічнім дусї. Майже вмовила сама в себе, що мала злий сон і що від того она трохи нездорова.

Але на слідуючу ніч не могла вже сумнївати ся. Знов, якраз о північній годинї почали пси вити і скавуліти; знов роздав ся дзвінок, поволи наближаючи ся з огороду і знов пробовала дармо встати і закликати о поміч — знов всунула ся небіжка до комнати і засичала:

— Мусиш звідси відійти — але не сьмієш нікому сказати, чому. Колиш даш єму пізнати чому, розірву тебе на кусні.

Сим разом дух приступив аж до самого ліжка і грізно над нею похилив ся...

Слідуючого дня рано, коли самураї вернув з палати, кинулась єму молода жінка до ніг і сказала:

— Прошу вас, простіть мені мою невдячність, але я мушу вернути домів, до родичів. Я найрадше відійшла би сейчас.

— Чи ти не чуєш ся тут щасливою? — питав муж незвичайно здивований. — Чи може хто в часі моєї неприсутности обидив тебе?

— Ні — відповіла ридаючи — тут був кождий аж надто добрий для мене. Але я не можу бути довше вашою женою, мушу звідси відійти...

— Моя люба — сказав самураї зачудований — для мене дуже прикро довідати ся, що ти маєш якусь причину до невдоволеня в тім домі, але я взагалі не можу собі уявити, для-

удати ся она може на підставі компромісу, ми зі своєї сторони поробили всякі уступства, коли однак ся реформа задля опору панів консерватистів проволікає ся, заявляю іменем мого клюбу, що з того становиска консерватистів витягнемо консеквенциї так що до політики в сій палаті як і поза палатою.

П. Васунґ просить маршалка, щоби звернув увагу правительственному комісареви, що внесена ще в 1908 роцї інтерпеляция в справі кватерового для учительок не діждала ся відповіди.

П. Лео умотивовував відтак наглячість свого внесеня в справі вибору осібної комісиї для обдуманя зарадчих средств против дорожнї.

В справі наглячости того внесеня промовляли крім внескодавця ще пп. Адам, Стефчик, Ляндав і Петрушевич.

По ухваленю наглячости і самого внесеня сойм перейшов до дневного порядку і полагодив ряд справ. З причини похорону Мариї Конопницкої засїданє покінчило ся вже о год. $1^{1}/_{2}$ по полудни.

Слїдуюче нині о 11 год. перед полуднем.

Новинки.

Львів, дня 12-го жовтня 1910.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував судиями авскультантів: Чесл. Адльофа для округа висш. суду краєв. у Львові, Мих. Мотиля для Турки, Фр. Філїпка для Нового Села, Йосифа Манна для округа висш. суду краєв. у Львові, Ів. Пясецкого для Рогатина, Людв. Лєпчиньского для Кут, М. Левенталя для Монастириск, Вол. Шийковского для Рожнітова, Пет. Криніцкого для Ходорова, Ром. Гірша для Бучача, Ів. Грубского для Солотвини, дра Жигм. Буковского для Турки, Ад. Мишковского для Рави Рускої, Райм. Шольца для Калуша, Ром. Гонсовского для Луки, Вікт. Барчинова для Яблонова, Кар. Соколовского для Буківска, Мик. Осаду для окр. висш. кр. суду у Львові, дра Фр. Вайгля для Порохника, От. Йонаша для Дрогобича, дра Болесл. Батора для Чорткова, Кар. Ружицкого для Підбужа, Мих. Курилова для Кут, Стан. Юньского для Болшівців, Яр. Пачовского для Скалата, Юл. Білиньского для Калуша, дра Едв. Сухецкого для Боринї й Мик. Демчука для Угнова.

— **Відозва** до всїх колишних учеників бережаньскої ґімназиї. Зараз по смерти бл. п. о. шамбеляна Соневицкого ухвалила бережаньска україньска громада почтити его память заснованєм стипендиї его імени для молодї ґімназияльної в Бережанах. Здавало ся нам, що під теперішною пору такий клич буде найпопулярнійший і цїль найлекша до осягненя. Покійний шамбелян вивів тисячі учеників з бережаньскої ґімназиї, нікому лиха не заподіяв, а навпаки кождому старав ся помагати. Ми числили ся з тим, що колиб кождий его ученик причинив ся своєю лептою, відразу збере ся така сума, що можна буде в найблизшім часї стипендию заснувати. Та ми до тепер дуже розчарували ся, бо по нинїшний день розпоряджаємо заледви квотою 166 К. Щоби справа не пішла в забутє, відзиваємо ся отсим до всїх людий, які від року 1864 ходили до бережаньскої ґімназиї, щоби не забули помянути Покійника своєю лептою, яку просимо посилати під адресою „Товариства Взаєм. Кред. Надія" в Бережанах на книжку щадничу ч. 739. — За тимчасовий комітет: о. Василь Дубицкий, кат. ґімн., др. Анд. Чайковский, адвокат.

— **Самоубийства.** На шляху зелїзничім коло моста при ул. Замарстинівскій кинув ся онегди під льокомотиву 40-лїтний Йосиф Гешепф, інспектор зелїзниць державних в Чернівцях, а колеса втяли єму голову і ноги. Причина самоубийства не звістна. — В „Американьскім" готели застрілив ся онегди над раном росийский дезертир Никита Калиниченко, котрий брав участь в социялїстичнім руху в царстві польскім. — В помешканю родичів при улици Городецкій ч. 50 отроїла ся 19-лїтна Фрейда Аґідівна, а причиною самоубийства був мабуть розстрій нервовий.

— **Огнї.** В Княгинині, селї під Станиславовом вибух дня 9 жовтня с. р. в недїлю великий огонь, котрого жертвою впало 15 найбільше заможних а в части і властитель Княгинина, п. Лїберман, котрому згоріла стирта сїна. Огонь був правдоподібно підложений а причиною підпалу була месть. Огню не мож було скоро зльокалїзувати, хоч через цїлий день були чинні сторожі пожарні, станиславівска і княгинецка та кілька компаний війска. Шкода по части заасекурована є величезна. — Дня 3 с. м. вибух огонь в Суховоли брідского повіта в стодолї селянина Миколи Пендика, а перекинувши ся на хату знищив і єї крім стодоли зі збіжем. В огни згинула 4-лїтна донька Пендика, Анна. Причиною огню була необережність Пиндикового сина, котрий курив папіроси.

— **Дрібні вісти.** В Рідзвянах, теребовельского повіта відбуде ся в недїлю дня 16 с. м. посьвяченє дому читальнї „Просьвіти", а потім вечерниці в честь Тараса Шевченка. Початок о 2 год. но полудни. — В Борщеві відбудуть ся в понедїлок 17 с. м. о год. 2 надзвичайні загальні збори „Руского Народного Дому". На порядку дневнім зборів є справа затягненя дальшої гіпотечної позички. — Перед львівским судом присяжних розпочала ся вчера карна розправа против спільника ватаги вломників звістного Шварцера, обжалованого о крадежи у Львові, Віднї, Грацу і Гамбурзї та обиду релїґії, чого допустив ся в тутешній вязниці, де відсиджує кару 4-лїтної тяжкої вязниці за рабунок. — Нема холери. Бактеріольоґічні розслїди декетів Лейби Заса в Гусятині виключили присутність холеричних заразників.— В Хоцемири місточку товмацкого повіта убив хтось в ночи з 3 на 4 с. м. тамошного господаря Дмитра Ґеруду. Убийника доси не вислїджено. — В понедїлок вечером вломили ся злодії до мешканя дра Макс. Лїптая і вкрали всїлякі дорогоцїнности вартости 10.000 К. — П. Л. Дзіконьский, урядник зелїзничий, згубив книжочку гал. каси ощадности на суму 2.780 К.

— **Похорон бл. п. Мариї Конопніцкої,** найбільшої сучасної поетки польскої, відбув ся вчера так величаво, при такім здвизї народа, якого Львів мабуть ще не бачив. Вчерашний похорон — пише „Kur. Lwow." — був маніфестацією, яку рідко у нас видати, тим рідшою, що оба спорячі народи зложили своє оружие на хвилю, на коротку на жаль при домовинї люблячого всїх духа. Тїло покійниці спочивало в костелї ОО. Бернардинів і звідси вийшов похорон. Зараз коло самого костела уставилась була величезна маса народа а на першім місци репрезентанти властий краю і міста, науки, штуки і лїтератури, отже Є. Експ. п. Намістник др. Бобржиньский, всї посли з Є. Експ. краєв. Маршалком ґр. Стан. Баденїм по переду, презес краківскої Академиї наук ґр. Тарновский, рада міста з президентом Цюхціньским, сенат університету і т. д. Явила ся також і репрезентация Русинів. Коли винесено домовину, виступив на трибуну віцепрезидент міста др. Рутовский і коли „Лютня" скінчила співати, виголосив пращальну бесїду, в котрій сказав між иншим: „Занесем єї там до могили на львівскій земли а повитають єї там братні

чого ти хочеш відходити, хиба що хто супротив тебе провинив ся. Чейже ти не схочеш брати розводу зі мною?

І тремтячи сказала з плачем:

— Коли не дасте менї розвідного листу, мушу умерти.

Він помовчав кілька хвиль і не міг собі ніяк пояснити того дивного поведеня своєї жени. Відтак, здержуючи своє невдоволенє, сказав:

— Тебе без твоєї вини відсилати до родичів, було би нечестно; коли не можеш менї подати якоїсь важної причини для твого жаданя, причини, яка зробилаб менї можливим улагодженє тої справи в приличний спосіб, то я не можу тобі дати розвідного листу. Але коли менї подаш розумну причину, то я зроблю твою, бо честь нашого дому мусить лишити ся без змази.

Тоді в своїй смертельній тревозі оповіла она єму всьо і додала дрожачи:

— Тепер, коли я тобі всьо зрадила, она убє мене. Так, певно убє мене...

Хоч він був дуже відважний чоловік і мало приступний вірі в страхи, то однако в першій хвили аж забув ся. Але вскорі насунуло ся єму просте поясненє на то зденервованє своєї жінки.

— Моя люба — сказав він — ти тепер дуже нервова і боюся, що хтось мусів тобі наговорити якись дурниць. Не дам тобі розвідного листу лише длятого, що ти мала в тім домі злий сон. Але менї дійстно дуже прикро, що ти в часї моєї неприсутности так терпіла. І нині в ночи моя служба задержить мене в палаті, але ти не лишиш ся сама. Двох моїх підданих буде тебе стерегти в твоїй комнаті і будеш могла спокійно спати. Они дуже вірні і будуть тебе дуже добре стерегти.

Відтак промовляв до неї так довго розумно і з любовію, що она майже встидала ся свого страху і постановила лишити ся в домі.

3.

Оба піддані, яких муж вибрав на сторожів для своєї жени, були сильні, відважні і добродушні люди, котрих опіці вже нераз повірювано жінки і діти. Они оповідали молодій женщинї хороші казки, аби єї розвеселити. Довго розмовляла она з ними, сьміяла ся з їх жартобливих оповідань і майже забула на свій страх. Коли она вкінци поклала ся спати, оба уоружені мужчини сїли в кутї комнати за параваном і почали грати „ґо". Говорили лиш пошепки, аби їй не перешкаджати і она вскорі заснула як дитина. Але коло півночи знов збудила ся з зойком страху — бо знов почула дзвінок!... Він був близько і чим раз більше наближав ся. Она зірвала ся і голосно скрикнула, але в комнатї не рушило ся нїчо. Мертва тишина залягала, від котрої аж волося на голові піднимало ся. Кинула ся до уоружених мужчин: оба они сиділи непорушно перед своїм столиком до гри і німо мов у снї гляділи на себе. Она кричала до них, торгала їх, але они були як закаменїлі... Пізнїйше казали, що чули дзвінок, а також крик молодої жінки, навіть чули, як она ними торгала, але не мали сили нї рушити ся нї промовити. Від хвилї, коли перестали чути і бачити, обгорнув їх тяжкий сон...

Коли самураї над раном увійшов до своєї спальнї, побачив при сьвітлї погасаючої лямпи безголовий кадовб своєї молодої жінки в калужі крови. Оба мужчини скулені спали перед своєю недокінченою партиєю „ґо".

На голосний крик свого пана зірвали ся і гляділи налякані на страшний вид на земли...

Голови нїгде не було, а страшенна рана вказувала, що она не була відтята, лиш відорвана. Слїди крови вели з комнати на ґанок, де двері були виломані.

Всї три мужчини пішли за тим слїдом до огорода півперек мурави і понад берег ставу. Нараз на однім закрутї побачили напротив себе страшний образ, що мов лилик лїтав перед їх очима. То була стать давно похороненої жінки перед своїм гробом. Одна рука держала судорожно дзвінок, друга закровавлену голову... Кілька хвиль стояли в німім страху. Відтак вихопив один з них свій меч і сказавши якесь будийске заклятє, ударив мечем страха. Сейчас розсипала ся стать на порох... Зі страшним звуком випав з єї рук дзвінок...

Але кістяна правиця, хоч відтята від руки, обіймала ще закровавлену голову своїми пальцями, як полип обіймає раменами свою добичу.

* * *

— Алеж то погана історія — сказав я до приятеля, котрий розповів менї то — коли померша хотіла метити ся, то повинна була зімстити ся лиш на мужу.

— Так гадають мужчини — відповів він — але женщини відчувають инакше. — І він говорив правду.

(Конець буде).

духи Северин Ґощиньский і Ґротґер і Бартусівна і тілько инших. Не будеш самотна тут на львівскій земли... А піде за тобою не лиш наш біль, але й жаль братнього народу руского, котрий також відчув страту великої поетки. Похід пішов відтак з костела на площу Марийску, улицями Академічною, Фредра, Камінною на Пекарску. В поході тім поступали між иншим делеґация руского „Сокола“ і руских сторожий огневих, дальше польскі „Соколи“ і шкільна молодіж всіх львівских шкіл народних і середних а навіть делеґациї позальвівских шкіл середних.

„Зпосеред здвигу тої молодежи шкіл середних — пише „Kur. Lwow.“ — визначала ся особливо молодіж з руских ґімназий з власним хором попереду, співаючим жалібні пісні церковні. В жалю і горю нашім станув ось побіч цьвіт народу руского -- тота молодіж, котрій видко вдохновена пісня Мариї Конопницкої припала просто до серця. І хоч вже завтра настане буддень і борба піде звичайними дорогами, та нічо не змінить ся, то однак тота одна хвиля, то подане собі рук над домовиною поетки, буде записана до ряду добрих і ясних хвиль і хто знає, чи колись не буде почислена при взаімнім обрахунку.... „Честь тому Тобі, Духу великий, що піснею своєю і своім словом служив також братньому народови, що-сь серед лютої бурі ніс успокоєнє і сердешний момент роз'єму“.

Коли остаточно похід похоронний, ведений провінциялом ОО. Бернардинів, о. Ґоліховским станув на кладовищи і молодіж академічна знесла домовину до тимчасового міского гробу, розпочали ся надгробні бесіди, котрих виголошено девять. Перерви підчас тих бесід виповняли співи хорів польского і руского. Вже минала шеста година, коли в сумерку при червонім сьвітлі запалених смолоскипів зложено тіло в могилу, а публика по відспіваню патріотичних гимнів розійшла ся домів.

Господарство, промисл і торговля

Спілка продукцийна

Стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою.

Під заголовком „Орґанізуймо наш промисл фабричний“ появив ся поклик до нашої суспільности, з котрого виймаємо отсі найважнїйші гадки: Найвисший вже час, щобисьмо забрали ся до твореня у нас промислу, не того домашнього, дрібного, що єго новітня филя економічна засудила лиш на животінє, але промислу фабричного, даючого працю соткам і тисячам наших робітників, а нашому дальшому суспільному і економічному розвоєви дальшу підмогу і підставу. Орґанізуймо наш промисл фабричний, але обережно і уміло, після з гори уложеного пляну і розпочинаймо від тих артикулів і товарів, для котрих маємо вже вироблену клієнтелю і запевнений збут. Наш промисл фабричний має бути національний, то значить, ми мусимо стреміти до того, щоби продукти щоденного і масового ужитку, які широкі верстви нашого народа з'уживають, виходили з наших варстатів і наших фабрик, щоби носили ознаку праці руского капіталу і руского підприємства, а користи з того сплинуть відтак на цілу суспільність і на наш загальний народний біляис. Промислу фабричного не сотворимо відразу, але не сотворимо єго цілком, коли не зробимо початку, і з тої гадки виходячи, приступилисьмо до основаня стоваришеня „Спілка продукцийна“, якої статути власть затвердила.

„Спілка продукцийна“, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, основана на підставі закона з 9. цьвітня 1873, подає яко ціль і предмет підприємства головно: а) купувати сирі продукти, єї переробляти і як свій виріб продавати, б) закладати фабрики для перерібки сирих подуктів і матеріялів, в) засновувати спілки продукцийні, г) займати ся перетворенєм продуктів господарских своїх членів і продажию витворів своїх членів, д) приймати капітали до обороту за условленим опроцентованєм, ж) уділяти своїм членам дешевих і приступних позичок на піднесенє їх господарства або промислу. Після § 15. статута один уділ членьский виносить 100 К, а число уділів не є обмежене. Уділи можна також сплачувати пятьма ратами по 20 К найменше. Вписове 5 К.

До переведеня своїх цілий потребує стоваришенє значнїйшого капіталу, бо промисл фабричний вимагає великих інвестиций а відтак і капіталів оборотових. Се однак не сьміє нас відстрашити, бо потрібні гроші мусять у нас знайти ся, коли всї наші інституциї, каси, стоваришеня і всї одиниці, котрим економічне двигненє нашого народа видає ся головною підоймою нашого морального і культурного відродженя, попруть наші змаганя.

На початок задумуємо заложити фабрику сьвічок і мила, тоб то зреалізувати проект, над яким у нас вже давно дискутовано. Потреба такої фабрики і рентовність при запевненій консумциї є найбільше доведена. При тім фабрика сьвічок і мила вимагає пропорціонально меншого капіталу, та все таки після приближеного обчисленя, потреба на ту ціль 300.000 К.

Маємо надію, що наша суспільність, розуміючи вже вагу збірної орґанізациї, зложить ту суму не як жертву, але як льокацию своїх капіталів, які працювати будуть також і в їх користь, приносячи висше опроцентованє в формі дивіденди. Зберемо менше, то обмежемо ся на разі на фабрикациї сьвітла церковного і домашного, немов наглядно показуючи, що нашою задачею єсть нести нами випродуковане сьвітло в церкви наші і хати! Зберемо більше, то розширимо межі нашої фабрики також на фабрикацию мила, нафти, оливи, смаровила і т. п., щоби визискати також наші природні богатства. — Та на таких підприємствах не скінчить ся діяльність нашої спілки, але з розвитком приступить она до дальшої продукциї бодай того, чого суспільність наша в щоденнім житю потребує, а що нині мусить ся спроваджувати з чужих країв.

На всякий случай приступаємо з вірою до діла і маємо надію, що та віра в слушність нашої справи відозве ся також довірєм в кругах нашої суспільности і поможе нам підняти ся на новий степень нашого дальшого розвою.

Вписове і вкладки на уділи просимо посилати на адресу „Народної Торговлї“ у Львові на книжочку вкладкову ч. 4.000. — Основателі: Володимир Бачиньский, Іван Бачиньский. о. Евг. Гузар, др. Альфред Говикович, др. Юліян Гірняк, Григорий Грозик, Володимир Дидиньский, Павло Дурбак, Роман Залозецкий, Микола Заячківский, Антін Хойнацкий, др. Михайло Коцюба, Теофіль Кормош, др. Кость Левицкий, Юліян Мудрак, Василь Нагірний.

Телеґрами.

Ченстохова 12 жовтня. Циркуловий комісар Денісов закінчив поліцийне слїдство против Олени Мацохової, котру відставлять до слїдчої вязниці в Петрокові. Судия слїдчий предложить прокураторови внесенє на випущенє Мацохової на волю, бо нема доказів єї участи в злочині.

Кельци 12 жовтня. Директор копальні „Шренява“, де арештовано Мацохову, вручив властям дорогоцінности, які она полишила і книжочку ощадности на 6.600 рублів.

Будапешт 12 жовтня. В многих місцевостях комітату Крашо-Серенч дало ся почути землетрясенє.

Франкфурт н. М. 12 жовтня. „Frankf. Ztg.“ доносить, що портуґальский міністер справ заграничних Мачадо обняв теку міністерства скарбу в заступстві хорого міністра Феллєса. Мачадо заявив, що теперішне положенє єсть майже нормальне, бо републикани вже перед революциєю здобули собі загальну повагу моральну, котра тепер стала ся фактичною. В парі з дезорґанізациєю монархії поступала орґанізация републики.

Ревель 12 жовтня. Вчера розпочали ся тут торжества з приводу 200-лїтних роковин прилученя Естониї до Росиї. Яко репрезентант царя прибув вел. кн. Константин.

Ціна збіжа У Львові.

дня 11-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·70	до	9·90
Жито	6·60	„	6·80
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	7·20	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	7·20	„	7·50
Бобик	7·30	„	7·50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	75·—	„	85·—
Конюшина біла	90·—	„	105·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	32·—	„	34·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Старі штучні ЗУБИ купує гандель коралів

ПЕШЕСА

ЛЬВІВ, ул. Боїмів 28.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам' та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Дахівки цементові виробляє ся найліпше і найдешевше лише на патентованій машинї дра ГАСПАРОГО: **„ТРИ ЗВІЗДИ“**

Порожні і повні бльоки виробляє ся раціонально на патентованій машинї „Фенікс“, а пат. форми дра Гаспарого до виробу бетонових рур і узнані в сьвітї за найліпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ до ужиткования піску доставляє специяльна фабрика **Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.**

Заступництво для Галичини: **Цементовий Промисл**, Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Спродати найлучше Спориш

за готівку (за післяплатою) у ДАВИДА РАЙСА в БОЛЕХОВІ.

10 прц. провізиї одержить кождий збираючий Спориш, кромі цїни по 2 К за 1 кільоґрам, отже за післяплатою дістанете за кождий netto кільо 2 К 20 сот.

Пишіть по руски перед висланєм.

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9 продає білєти на всї зелїзницї в краю і за границею.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.